kun daarligt skikket til at bringe andre Trøst. Hun var selv saa usikker, saa modløs. Med hendes Standhaftighed var det helt forbi, naar hun tænkte paa den lange Adskillelse. Om hun endda havde turdet betro sig helt til Per! Hun maatte daglig kæmpe en fortvivlet Kamp med sig selv for ikke at røbe noget for ham, maatte holde sig for Øje, hvormeget der blev sat paa Spil, dersom hun gjorde ham delagtig i sin store Hemmelighed, før Atlanterhavet skilte dem.

Det var ikke alene selve den forestaaende Fødsel, der gjorde hende ængstelig og urolig. Hun begyndte ogsaa at blive lidt nervøs ved Tanken om den Sladder, der vilde opstaa i Anledning af det tidlige Tidspunkt for hendes Nedkomst. Der var i den Henseende sket en Forandring med hende, siden Per var kommen hjem. Hun havde før den Tid været altfor stolt af sin Kærlighed til at bryde sig synderlig om, at hendes ulovmæssige Hengivelse ikke vilde kunne dølges. Nu, da hun saae mere nøgternt paa sin Brudgom, var det just hendes Stolthed, der led ved Tanken om i dette Forhold at blive Genstand for Folkesnakken.

Og dog var det mindre for sin egen Skyld end af Hensyn til Forældrene, at hun havde bestemt sig til ikke at rejse hjem igen, naar hun havde fulgt Per til England, men tage til et eller andet Sted i Tyskland, maaske til sin Veninde i Breslau, og der føde sit Barn. Men naar hun saa kom til at tænke paa, at hun jo maatte vente mere end et halvt Aar paa Begivenheden, var hun igen nærved at fortvivle af Utaalmodighed. — — Og alligevel, hun skulde have baaret det altsammen uden at kny, dersom hun blot endnu havde haft den samme fulde Tillid til Per, som dengang de for